

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.245 van 2 september 2014
in de zaak A. 210.825/VII-38.976.**

In zake : Steven JANSSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joost Bosquet en Liesbeth Lafaut
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Roderveldlaan 5, bus 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
INVALIDITEITSVERZEKERING (RIZIV)

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 november 2013, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (hierna : DGEC) van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (hierna : RIZIV) van 22 oktober 2013, waarbij het beroep van Steven Janssen tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 24 oktober 2012, deels gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 2 december 2013 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2014.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joost Bosquet, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Gegevens van de zaak

3. De DGEC legt aan verzoeker, die geneesheer-oftalmoloog is, ten laste reglementaire documenten te hebben opgesteld, laten opstellen, afgeleverd of laten afleveren waarbij de verstrekkingen niet voldeden aan de voorwaarden bepaald in de wet, de uitvoeringsbesluiten of de krachtens de wet gesloten overeenkomsten en akkoorden. Het betreft zeven tenlasteleggingen.

4. De Kamer van eerste aanleg verklaart op 24 oktober 2012 de vordering van de DGEC tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten bedrage van 588.906,91 euro gegrond. De vordering tot betaling van een administratieve geldboete wordt deels gegrond verklaard, en verzoeker wordt veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van 608.857,91 euro, met uitstel voor de helft, hetzij voor 304.428 euro, voor een termijn van drie jaar.

5. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan.

De Kamer van beroep neemt op 22 oktober 2013 de thans bestreden beslissing. Zij vernietigt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg en verklaart de tenlasteleggingen 1, 2, 4, 5, en 7 (deels beperkt) bewezen. Zij verklaart de terugvordering deels gegrond en veroordeelt appellant tot terugbetaling van het saldo van 493.201,97 euro. De vordering met betrekking tot de administratieve geldboete wordt gedeeltelijk gegrond geacht : appellant wordt veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van 250 euro, verhoogd met 45 opdecimen, hetzij een totaal bedrag van 1.375 euro.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"3.1. Vooraleer de verschillende tenlasteleggingen te onderzoeken (die betwist worden), wenst de Kamer van Beroep appellant gelijk te geven dat de nomenclatuur strikt dient geïnterpreteerd te worden, rekening houdend met het opzet van de wet, de structuur van de nomenclatuur én de interpretatieregels die bekend werden gemaakt in het Belgisch Staatsblad.

De nomenclatuur moet duidelijk geformuleerd zijn, en niet door deductie geïnterpreteerd, zeker gelet op de sanctionering van de miskenning ervan (zie overweging 2.2.3. R.V.St., arrest nr. 123.741 van 2 oktober 2003, www.raadvst-consetat.be).

Tevens heeft de appellant gelijk om te stellen dat een uitspraak van een administratief rechtscollege behoorlijk dient gemotiveerd te zijn.

Wat de bewijslast betreft, behoort het aan de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, het bewijs te leveren van de tenlasteleggingen die aan appellant worden verweten.

3.2. De eerste tenlastelegging betreft de prestatie 245814-245825 van artikel 14h) van de nomenclatuur: Ptosis (techniek van Balskovicz of

soortgelijke). Aan de appellant wordt verweten dat de techniek die hij heeft toegepast niet deze is van Blaskovicz of soortgelijke.

In de eerste plaats stelt de Kamer van Beroep vast dat aan de hand van het proces-verbaal van verhoor dd. 22 april 2009 met zekerheid kan afgeleid worden dat appellant systematisch dit nummer gebruikt bij een reïnsertie van de levatoraponeurose aan de tarsus en een plicatuur van de levatoraponeurose en dit aanrekent als Ptosis.

Er werd door de Dienst vastgesteld dat appellant geen enkel operatieverslag kon voorleggen. Uit de brieven aan de huisartsen bleek het dat het in feite ging om ooglidplastie van de overtollige huid van de bovenste oogleden.

In feite had appellant nummers 245755-245766 dienen te gebruiken, zijnde een heelkundige bewerking wegens blefarochalasis N 100 en 245792-245803: blefarorrhafie en tarsorrhafie N 125 waarbij eveneens een correctie gebeurt van een afhankelijk ooglid.

Uit de verslagen aan de huisartsen en het ontbreken van enig operatieverslag blijkt dat appellant in feite een reïnsertie deed van de levatoraponervose aan de tarsus en een plicatuur van de aponeurose,

De geïntimeerde heeft echter gelijk dat bij de techniek van Blaskovicz of soortelijke de resectie van de levator essentieel is (zie L. DE BALS KOVICS, Arch Ophthahalmol 1923, 563; Bri. J. Ophthal 1953 , vol 36, 362; Archives of Ophthalmology, 1961 vol 65).

De appellant beweert doch bewijst niet aan de hand van geneeskundige stukken, dat hij effectief de resectie van de levator aanbracht.

Voor de techniek die de appellant toepaste, kon maximaal het nummer voor tarsorrhafie (245792-245803 N 125) worden gebruikt.

Hoewel dit een indicatie is, is het tekenend dat appellant als oftalmoloog het betwiste nomenclatuurnummer het meest heeft aangerekend van zijn beroepsgroep. Het gemiddeld aantal aanrekeningen 245814 bij de 30 volgende grootste verstrekkers oftalmologen in 2008 bedroeg 38,2. De appellant rekende in 2008 ongeveer 8 keer dit nummer meer aan dan de gemiddelde van de 30 op hem volgende grootste verstrekkers voor dit nummer.

Al deze elementen, samen met de gedane vaststellingen, vormen een voldoende bewijs van de eerste tenlastelegging.

3.2. De derde tenlastelegging wordt door de appellant betwist. Het gaat om de prestatie 246551-246562 van artikel 14h) van de nomenclatuur. Volgens de Dienst werd de iridectomie ten onrechte aangerekend bij niet-aanrekenbare lensimplantaties.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat deze tenlastelegging terecht wordt betwist. Er bestaat geen reglementaire basis dat dit nomenclatuurnummer niet afzonderlijk kan gebruikt worden.

De regel dat de bijzaak de hoofdzaak volgt is in casu niet van toepassing aangezien de nomenclatuur niet verbiedt dat de iridectomie met andere, mogelijk niet-vergoede ingrepen wordt verricht.

Deze tenlastelegging is dan niet naar recht bewezen.

3.3. De vierde tenlastelegging betreft het aanleggen van een hydrofiele scelro-corneale verbandlens. De desbetreffende prestaties werden geattesteerd onder de nrs. 248415-248426.

Ten onrechte stelt de appellant dat de regel van de opereerstreken niet van toepassing zou zijn.

In casu kan niet betwist worden dat het aanbrengen van een (verband)lens onmiddellijk volgde op de operatieve ingreep, zijnde de implantatie van de lens. Het aanbrengen van een hydroefiele selero-conrneale verbandlens was louter een verlengstuk van de implantatie van de lens.

Ten onrechte stelt appellant dat het betwiste nomenclatuurnummer niet zou vallen onder de heelkundige verstrekkingen. Weliswaar valt het onder de noemer van artikel 14h, § 1, II (niet heelkundige verstrekkingen), doch heel artikel 14 maakt deel uit van Afdeling 5 Heelkunde van de nomenclatuur.

Uit het onderzoek door de geneesheer-inspecteur is duidelijk gebleken dat appellant systematisch de techniek van het aanbrengen van de (verband)lens toepast, onmiddellijk aansluitend na een bewerking.

De geïntimeerde werpt dan ook terecht op dat deze bewerking wel degelijk geïmplementeerd wordt volgens artikel 15, paragraaf 4 van de nomenclatuur.

Het feit dat appellant deze nomenclatuurnummers in 2008 niet minder dan 25 maal meer aanrekende dan het gemiddelde van de 30 op hem volgende grootste verstrekkers voor dit nummer, spreekt hier ook boekdelen,

Het is duidelijk dat appellant deze nomenclatuurnummers verkeerd gebruikte. Alleen de hoofdbewerkingen mochten worden aangerekend (huidplastiek onderste ooglid, ptosis, heelkundige behandeling van de ectropium of entropium, hechten van een perforerende wonde van de oogbol, indectomie, vitrectomie, extracapsulaire extractie van de ooglens, iridotomie met laser en handeling met laser van een cataara secundaria.

Het plaatsen van een (verband)lens na die bewerkingen is inbegrepen in die bewerkingen.

Ten onrechte baseert de appellant zich op een voorgaand onderzoek. Het onderzoek door een collega waarnaar de appellant verwijst, dateert immers van 1998 en was gebaseerd op gegevens van daarvoor. De appellant werd dan ten laste gelegd dat verbandlenzen werden aangerekend binnen de vier maanden. Het gaat om een andere tenlastelegging.

De vierde tenlastelegging is dan ook bewezen.

3.4. De zesde tenlastelegging betreft het tellen van de endotheliale cellen van de cornea met hulp van een spiegelmicroscop. Het gaat om de prestatie 248953-248964.

Terecht betwist appellant deze tenlastelegging. Er kan geen enkele betwisting zijn dat appellant een foto maakte, met behulp van de microscoop 'Topcon Specular Microscope 2000P'. De foto had betrekking op een oppervlakte van ten minste 0,1mm².

Het feit dat vijftien cellen werden aangestipt en daarna werden geëxtrapoleerd, is een praktijk die technisch algemeen wordt aangenomen.

De appellant heeft gelijk dat het tellen met behulp van die methode door de nomenclatuur niet wordt verboden.

Deze tenlastelegging wordt dan ook niet weerhouden.

3.5. De zevende tenlastelegging betreft de prestaties van anesthesie.

Deze tenlastelegging kan alleen worden weerhouden voor de anesthesieverstrekkingen bij prestaties die door de appellant niet mochten

worden aangerekend (zie de weerhouden tenlasteleggingen). Het gaat meer bepaald om:

- deze aangerekend bij ptosis voor een waarde van 49.269,78 € (rekening houdend met de verschilregel)
- hechten van perforerende wonde voor 13.928,26 €

Ten onrechte stelt de appellant dat deze prestaties niet van hem kunnen worden teruggeëist. De appellant ligt aan de basis van het aanrekenen van deze extra verstrekkingen. De hoofdbewerking mocht immers al niet worden aangerekend. Terecht werd toepassing gemaakt van de artikelen 12 § 1 en 12 § 1bis van de Nomenclatuur.

3.6. Ten onrechte roept de appellant in dat hij voor de door hem niet-betwiste tenlasteleggingen 2 de verschilregel kan toepassen. Voor de indicatie 'intracornela neurotomie' was er totaal geen indicatie.

De toegepaste techniek 'krasjes op de ogen zetten' valt niet onder nummer 246536 waarvoor de appellant de verschilregel wenst toe te passen.

3.6. Samengevat kan, rekening houdend met verschilregel, van appellant volgende sommen worden teruggeëist:

Tenlastelegging	Ten onrechte in €	Reeds terugbetaald in €
1 (ptosis)	71.813,83	-
2 (perforatie oogbol)	16.904,98	11.314,93
4 (verbandlens)	352.582,05 (rekening houdend met de overlapping met tenlastelegging 5)	-
5 (prestatie 288415)	8.637,07	8.637,07
7 (anesthesieverstrekkingen)	63.198,04	
Totaal	513.135,97	19.952

Rekening houdend met het bedrag dat reeds werd terugbetaald, dient de appellant aan geïntimeerde nog het bedrag van 493.201,97 € terug te betalen,

3.7. Wat de sanctie betreft, roept de appellant terecht in dat in toepassing van het algemeen beginsel van de (...) niet-retroactiviteit van de strengere strafwet, de minst zware sanctie dient te worden toegepast (zie en vgl. Cass. 29 september 1993, Arr.Cass. 1993, nr. 383).

Terecht stelt de appellant dat dit de sanctie is bepaald door artikel 225,3° van het Sociaal Strafwetboek zoals in voege op het tijdstip van de inbreuken.

De Kamer van Beroep stelt trouwens vast dat in laatste conclusies de geïntimeerde niet langer meer betwist dat de sancties van het Sociaal Strafwetboek van kracht zijn.

Ten onrechte stelt de appellant echter dat geen maximum geldboete kan worden opgelegd.

De Kamer van Beroep stelt vast dat de tenlasteleggingen ernstig zijn. De appellant heeft bewust de reglementaire bepalingen naast zich neergelegd en nomenclatuurnummers aangerekend terwijl hij zich zeer goed bewust diende te zijn dat deze nummers verkeerd werden aangerekend.

De Kamer van Beroep wijst op het feit dat het tekenend is dat aan de hand van de profielgegevens blijkt dat bepaalde nummers door hem tot 20 maal toe meer werden aangerekend dan de gemiddelde geneesheer-oftalmoloog.

In vergelijking met de huidige sancties én de bestreden beslissing komt de appellant door het principe van de toepassing van de minst strenge strafwet er goedkoop van af.

Daarom legt de Kamer van Beroep de maximum administratieve boete op, zijnde een geldboete van 250 €, verhoogd met 45 opdecimen. Er dient toepassing gemaakt te worden met de opdecimen geldig op het tijdstip van de feiten, en niet met de actuele opdecimen die verhoogd zijn vanaf 1 januari 2012 (zie en vgl. Cass. 12 december 1994, Arr. Cass. 1994, nr. 551, hier navolgbaar).

Concreet betekent dat de administratieve geldboete $250 \times 5,5 = 1.375$ €.

Er wordt niet ingegaan op de vraag van appellant om een gedeelte van de boete met uitstel toe te staan. De Kamer van Beroep wenst te wijzen op de ernst van de weerhouden tenlasteleggingen".

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van verzoeker

6. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet, "en de daarin begrepen motiveringsplicht van rechterlijke uitspraken", artikel 19, § 6, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep, artikel 139 samengelezen met artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna : ZIV-wet), en de daarin begrepen bewijslastverdeling, evenals het rechtsbeginsel dat diegene die vordert de bewijslast draagt, het rechtszekerheids-, het legaliteits- en het

beschikkingsbeginsel als algemene rechtsbeginselen, en de miskennis van de draagkracht van de akten.

In het eerste onderdeel betoogt verzoeker dat, waar de Kamer van beroep enerzijds bevestigt dat de bewijslast betreffende de aanhangig gemaakte vermeende inbreuken op artikel 73bis, 2°, van de ZIV-wet berust op de DGEC, doch anderzijds bij de beoordeling van de eerste tenlastelegging haar oordeel grondt op de overweging dat verzoeker beweert doch niet bewijst dat hij effectief de resectie van de levator aanbracht, haar motivering intern tegenstrijdig is.

De processen-verbaal van vaststelling bevatten volgens verzoeker nochtans zijn standpunt dat er wel degelijk sprake was van een resectie, zonder dat dienaangaande kwantitatieve eisen betreffende de omvang van deze resectie mochten worden opgelegd. Volgens verzoeker heeft de Kamer van beroep zijn argumentatie niet in haar beoordeling opgenomen of beantwoord, zelfs niet impliciet. Dit geldt volgens hem eveneens voor zijn argumentatie met betrekking tot de tweede tenlastelegging, waar het standpunt van de Kamer van beroep geldt als een loutere stijlformule, waarbij wordt verwezen naar het "krasjes op de ogen" zetten.

In het tweede onderdeel viseert verzoeker in essentie de wijze waarop volgens de Kamer van beroep de bewijslast is verdeeld. Hij stelt dat het "een aantasting van de bewijslastverdeling neergelegd in de ZIV-wet (is) om te vereisen dat het gebrek aan indicatie in de stukken van een inbreuk op artikel 73bis, 2° ZIV-wet zou worden opgevangen door op te leggen dat verzoekende partij dan maar zelf het onomstotelijk bewijs van enige resectie post factum levert" en dat "door dergelijke kringredenering (...) het beginsel van de bewijslastverdeling op diegene die een vordering uitbrengt (wordt) aangetast".

In het derde onderdeel bekritiseert verzoeker dat de Kamer van beroep voorwaarden toevoegt aan de in het geding zijnde nomenclatuebepaling "door in deze bij de beoordeling van de toepassing van de nomenclatuurnummers 245814-245825 omschreven als 'Ptosis (techniek van Balskovicz of soortgelijke)' het begrip soortgelijke door deductie te gaan toepassen als een techniek waarvan de resectie van de levator essentieel is". Door dit oordeel zonder te overwegen waarom dezelfde curatieve resultaten voor dezelfde diagnose niet op een andere wijze konden worden behaald, heeft de Kamer van beroep volgens hem het legaliteits- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het vierde onderdeel houdt verband met aanwijzingen van overconsumptie. Volgens verzoeker heeft de Kamer van beroep door zogenaamd indicatief te wijzen op het groot aantal verstrekkingen, hetgeen mede op draagkrachtige wijze aan de grondslag zou liggen van het weerhouden van de eerste tenlastelegging, de beoordelingsmarge van het voor haar aanhangig gemaakte geschil overschreden. Met verwijzing naar artikel 139 van de ZIV-wet stelt verzoeker dat het aan de DGEC toekomt om de betwistingen nopens de toepassing van artikel 73bis van die wet aanhangig te maken bij de binnen de dienst opgerichte administratieve rechtscolleges. Hierbij bakent de DGEC tevens binnen de inleidende akte de tenlasteleggingen en de grenzen van het rechtsgeschil af, waarover de administratieve rechtscolleges vervolgens geen beschikkingsrecht hebben. Door het in rekening brengen van loutere indicaties van zogenaamd grootverbruik en overconsumptie wordt de tenlastelegging volgens verzoeker buiten de grenzen van het rechtsgeschil uitgebreid, en worden er bewijselementen bij betrokken die thuishoren in een afzonderlijke procedure inzake vermeende overconsumptie (artikel 73bis, 4°, ZIV-wet) en worden zij als bewijselement aanvaard binnen een rechtsgeschil waarin de kwantiteit van de verstrekkingen niet aan de orde is.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat de Kamer van beroep de bewijskracht van de post-operatieve verslagen miskent, door bij haar beoordeling van de eerste tenlastelegging een onderdeel van de

post-operatieve verslagen niet te betrekken en dat slechts op partiële wijze wel te doen voor de besluitvorming van deze verslagen, daarbij abstractie makend van de uitgevoerde ptosiscorrectie.

7. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker toe :

- wat het eerste onderdeel betreft :

dat de gegrondheid van de eerste tenlastelegging niet werd afgeleid uit de vaststelling dat in werkelijkheid enkel een reïnsertie van de levatoraponeurose aan de tarsus en een plicatuur van de levatoraponeurose aan de orde is, nu hiermee geenszins zou zijn aangetoond dat geen soortgelijke techniek als deze van Blaskovicz werd doorgevoerd, dat door de Kamer van beroep geenszins op afdoende wijze werd ingegaan op het in conclusies gevoerde debat tussen de DGEC en verzoeker zelf en dat de rechter niet verplicht is om elke exceptie, elk verweer en elk middel punt per punt te onderzoeken, maar dat uit het geheel van de motieven de redenen moeten blijken waarom de eis of het verweer wordt aangenomen of verworpen;

- wat het tweede onderdeel betreft :

dat de DGEC dient aan te tonen dat de inbreuk in de zin van artikel 73bis, 2°, van de ZIV-wet voorhanden is en derhalve de verstrekkingen waarvoor de documenten inzake terugbetaling werden verleend niet beantwoorden aan de voorwaarden bepaald bij de wet, haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen of in de overeenkomsten of akkoorden afgesloten krachtens de ZIV-wet;

- wat het derde onderdeel betreft :

dat de vereiste resectie van de levator een element betreft dat door zuivere deductie is toegevoegd aan het nomenclatuurvoorschrift, en dat de Kamer van beroep zich door het hanteren van absolute randvoorwaarden, zoals de resectie van de levator, in de plaats van de normatieve wetgever stelt en voorwaarden hanteert die binnen het nomenclatuurvoorschrift zelf niet zijn opgenomen;

- wat het vierde onderdeel betreft :

dat het betrekken van elementen inzake overconsumptie in andere tenlasteleggingen leidt tot het uitbreiden van het debat buiten de krijtlijnen die door de initiële vordering en rechtsgrond werden bepaald en tot het onderschuiven van

dergelijke kwesties binnen een vordering inzake niet-reglementaire verstrekkingen;

- wat het vijfde onderdeel betreft :

dat wanneer uit de post-operatieve verslagen aan de huisartsen blijkt dat telkenmale sprake was van zowel ptosiscorrectie als van een ooglidplastie, de administratieve rechter deze feitelijke vaststellingen niet uit deze verslagen kan afleiden zonder de bewijskracht van deze akten te miskennen, nu rechtstreeks uit de verslagen aan de huisartsen wordt afgeleid dat zogenaamd in feite sprake was van een reinsertie van de levatoraponeurose aan de tarsus en een plicatuur van de aponeurose en dat dit geen kwestie van het waarderen van de bewijskracht is, maar een kwestie van de onmogelijkheid om in redelijkheid bepaalde feitelijke deducties te maken aan de hand van de stukken in het administratief dossier.

Beoordeling

Eerste onderdeel

8. De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEK heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, - zoals tegenstrijdigheid in de motieven - maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. De bestreden jurisdictionele beslissing is met redenen omkleed. Deze motieven verduidelijken waarom de door verzoeker geleverde prestaties niet beantwoordden aan de reglementaire voorwaarden en waarom niet wordt aangenomen dat hij de in de nomenclatuur bedoelde techniek of een soortgelijke toepaste. Aan de jurisdictionele motiveringsplicht is op dit punt dan ook voldaan.

De regels inzake bewijslast worden niet miskend wanneer de bodemrechter - zoals te dezen - oordeelt dat de vervolgte arts er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de tenlastelegging ongegrond is. Er is dan ook geen tegenstrijdigheid in de motivering. Overigens leidt de bestreden beslissing de gegrondheid van de eerste tenlastelegging terecht af uit de verslagen aan de huisartsen en het ontbreken van operatieverslagen.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

Tweede onderdeel

9. Blijkens de bestreden beslissing heeft de DGEC aan de hand van het door hem samengesteld dossier het bewijs van de eerste tenlastelegging geleverd en is verzoeker er niet in geslaagd dit bewijs te weerleggen of te ontkrachten gezien hij weliswaar "beweert doch niet aan de hand van geneeskundige stukken bewijst dat hij effectief de resectie van de levator aanbracht". Deze overweging houdt evenmin een schending van de beginselen inzake bewijslast in.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Derde onderdeel

10. Bij de beoordeling van nomenclatuurnummers 245814 - 245825 (ptosistechniek van Blaskovics of soortgelijke N 325) heeft de bodemrechter gesteld dat ook bij een soortgelijke techniek de resectie van de levator essentieel is. Zodoende werd de nomenclatuur niet willekeurig uitgelegd, noch werd er een voorwaarde aan toegevoegd die er niet in is vervat. Het moet gaan om een soortgelijke techniek. Niet om een techniek met soortgelijke gevolgen of resultaten. Een techniek kan niet, enkel en alleen omdat hij dezelfde curatieve gevolgen heeft, worden beschouwd als een "soortgelijke techniek".

Bij de beoordeling van het rechtszekerheids- en legaliteitsbeginsel moet voor ogen worden gehouden dat de nomenclatuur gericht is tot personen die beroepsmatig handelen en over goede informatie beschikken of kunnen beschikken ten aanzien van het geoorloofd karakter van de aanrekening van hun prestaties aan de ziekteverzekering. Een gespecialiseerd arts - zoals verzoeker - moet redelijkerwijze worden geacht te weten wat in deze onder "soortgelijke techniek" moet worden verstaan.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

Vierde onderdeel

11. Door te oordelen dat "het tekenend is dat appellant als oftalmoloog het betwiste nomenclatuurnummer het meest heeft aangerekend van zijn beroepsgroep" heeft de Kamer van beroep de vordering van de DGEK en controle niet uitgebreid of gewijzigd. Niets belet dit rechtscollege zijn beslissing - zoals in onderhavig geval - als indicatie voor de niet-conforme verstrekkingen mede te steunen op het afwijkend profiel van de zorgverlener.

Het vierde onderdeel is niet gegrond.

Vijfde onderdeel

12. Uit de wijze waarop de ingrepen in de brieven aan de huisartsen door verzoeker werden omschreven, leidt de Kamer van beroep op onaantastbare wijze af dat "het in feite ging om ooglidplastie van de overtollige huid van de bovenste oogleden". Een verder onderzoek van het middel zou de Raad van State verplichten om kennis te nemen van de feitelijke elementen van de zaak, wat niet tot de bevoegdheid behoort van de cassatierechter.

Het vijfde onderdeel is niet gegrond.

Tweede middel

Standpunt van verzoeker

13. Het tweede middel is ontleend aan de schending van de artikelen 14h en 15, § 4, van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, en meer bepaald de nummers 248415-248426 van de nomenclatuur, en van het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel.

Het gaat hier om het systematisch aanrekenen van het aanleggen van een verbandlens na een operatieve ingreep aan het oog.

Waar de Kamer van beroep de rechtsgrond voor het verbod voor het aanrekenen van de nomenclatuur voor het lensverband na een andere heilkundige ingreep situeert in de regel van de opereerstreken neergelegd in artikel 15, §§ 3 en 4, van de nomenclatuur, past zij volgens verzoeker in rechte paragraaf 3 van voormelde bepaling toe, en niet paragraaf 4 zoals bij materiële verschrijving in de bestreden beslissing is opgenomen. Door echter de regel van de opereerstreken van artikel 15, § 3, van de nomenclatuur toe te passen op een niet-heilkundige behandeling, zou zij de voormelde bepaling schenden, waarvan het toepassingsgebied duidelijk beperkt is tot de heilkundige bewerkingen die worden uitgevoerd in dezelfde opereerstreek. Doordat de Kamer van beroep oordeelt dat de nomenclatuurnummers die betrekking hebben op het sclero-corneale lensverband weliswaar vallen onder de indeling van artikel 14h van de nomenclatuur betreffende de niet-heilkundige ingrepen, doch dat wegens het ressorteren van deze bepaling onder de afdeling 5 "Heelkunde" van de nomenclatuur, de regel van de opereerstreken neergelegd in voormeld artikel 15, § 3, toch van toepassing zou zijn, schendt zij volgens verzoeker tevens het legaliteitsbeginsel.

De overwegingen van de Kamer van beroep dat uit het onderzoek van de geneesheren-inspecteurs is gebleken dat de techniek van het aanbrengen van een verbandlens systematisch werd toegepast onmiddellijk aansluitend na een bewerking, dat er sprake was van een meer dan gemiddeld verbruik van de behandeling, en dat niet op een voorgaand onderzoek van de DGEC kon worden gesteund in hoofde van verzoeker, kunnen dit gebrek aan reglementaire grondslag voor een cumulverbod niet ondervangen.

14. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker toe dat de uitzondering op artikel 15, § 4, eerste lid, van de nomenclatuur, slechts toepassing kan vinden voor zover bewerkingen in verschillende opereerstreken aan de orde zijn, terwijl te dezen de verstrekkingen steeds geschieden binnen dezelfde opereerstreek.

Beoordeling

15. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beweerde schending de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad van State er overigens toe nopen feitelijke gegevens te vergelijken, waarvoor hij als cassatierechter niet bevoegd is.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

Derde middel

Standpunt van verzoeker

16. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 73bis, 2°, van de ZIV-wet, samengelezen met artikel 142 van die wet, van artikel 12, §§ 1 en 1bis, van de nomenclatuur, van het beschikkingsbeginsel en het legaliteitsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de rechter geen toepassing mag maken van een norm of een

afsplitsbaar deel van een norm waarbij een hogere bepaling wordt geschonden, onder meer neergelegd in artikel 159 van de Grondwet.

Het middel heeft betrekking op de zevende tenlastelegging en houdt in essentie in dat, nu de betrokken verstrekkingen door anesthesisten werden verricht en aangerekend, het niet gaat om verstrekkingen waarvoor verzoeker reglementaire documenten heeft afgeleverd of laten afleveren die aanleiding hebben gegeven tot terugbetaling ervan. De Kamer van beroep heeft volgens verzoeker de grenzen van het rechtsgeschil miskend doordat artikel 73bis, 2°, van de ZIV-wet enkel die handelingen verbiedt en sanctioneert via de toepassing van artikel 142, § 1, van dezelfde wet waarbij reglementaire documenten worden opgesteld of afgeleverd voor de terugbetaling van verstrekkingen die niet voldoen aan de wettelijke of contractuele voorwaarden zoals bedoeld in de voormelde bepaling. Daarbij veronderstelt de notie "terugbetaling" volgens verzoeker dat de gelden in eerste instantie ten onrechte werden aangerekend door toedoen van verzoeker. Met de bepaling in artikel 142, § 1, in fine van de ZIV-wet dat de terugbetaling bij een inbreuk op artikel 73bis, 2°, van dezelfde wet slaat op de waarde van de financiële schade zoals geraamd door de DGEC, wordt volgens verzoeker enkel de schade in oorzakelijk verband met de tenlastelegging bedoeld, en niet de gevolgschade. Ten slotte stelt verzoeker dat binnen artikel 73bis van de ZIV-wet andere tenlasteleggingen die niet rechtsgeldig aanhangig werden gemaakt voor de Kamer van eerste aanleg en opvolgend voor de Kamer van beroep en die betrekking hebben op het aanzetten van andere zorgverleners tot het voorschrijven of uitvoeren van overbodige verstrekkingen enkel worden gesanctioneerd met een administratieve geldboete, daar waar binnen de bestreden beslissing de gevolgschade ten onrechte wordt gekoppeld aan de terugbetaling.

17. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe dat de omstandigheid dat de anesthesisten op hun beurt opdracht geven tot het aanrekenen van verstrekkingen volgens andere nomenclatuurnummers een causaal verbrekend verband uitmaakt.

Beoordeling

18. Artikel 142, § 1, eerste lid, 2°, van de ZIV-wet, opnieuw ingevoegd bij de wet van 13 december 2006, legt de terugbetaling op "van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging ten laste werden gelegd" en is dus ruim opgesteld. Niet vereist is dat de verstrekkingen door de betreffende zorgverlener moeten zijn verricht of aangerekend. In tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, zoekt de Kamer van beroep voor de terugbetaling geen rechtsgrond in artikel 12, § 1, en 12, § 1bis, van de nomenclatuur. Naar deze bepalingen wordt enkel verwezen omdat de ten onrechte aangerekende anesthesieverstrekkingen ertoe behoren.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee september tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	waarnemend kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys